

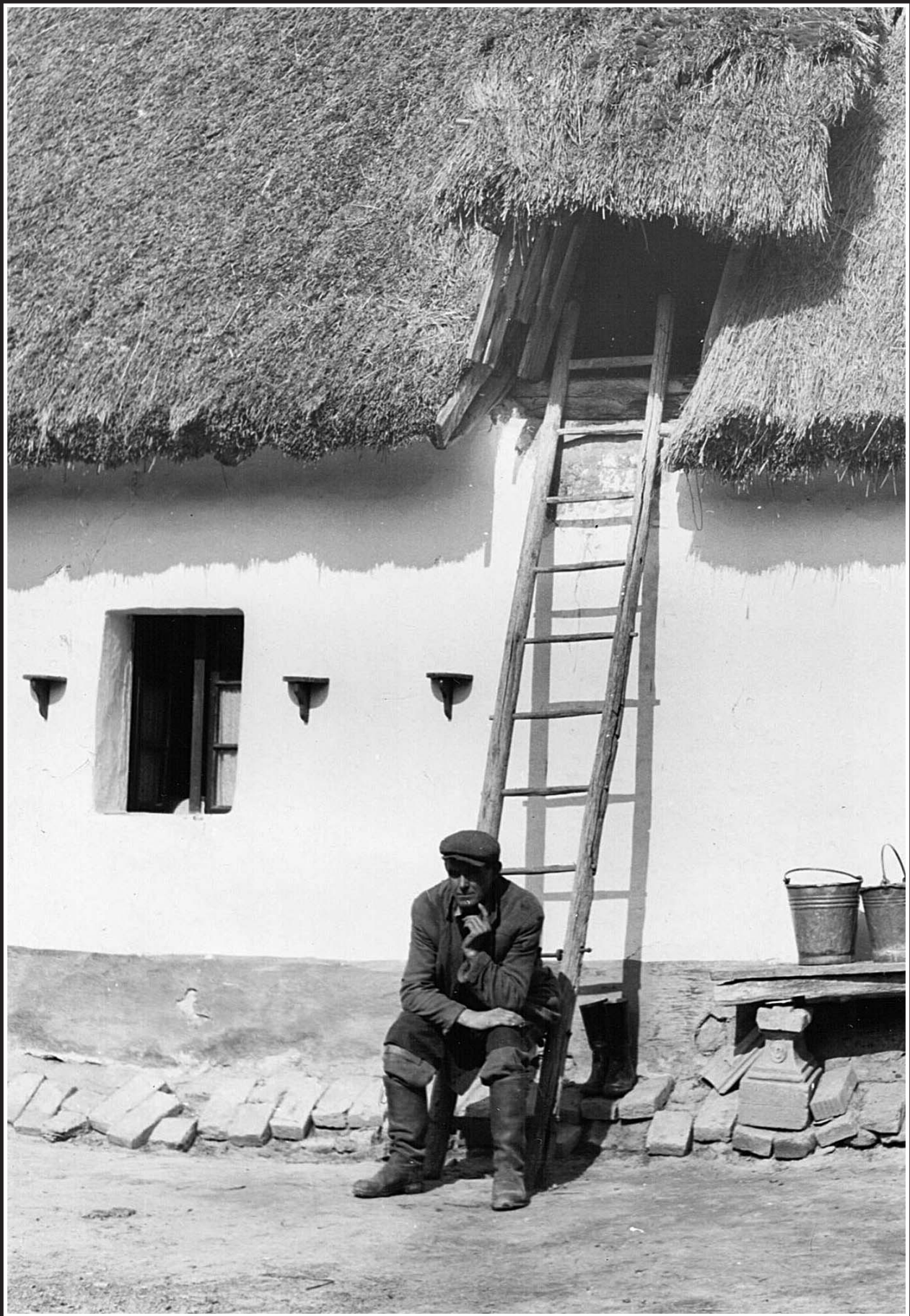
1937 második napján születtem Vácott. Apai nagyanyám négylakásos családi házában laktunk az Eastman utcában. Ennek a végén volt a KODAK film- és fotópapírgyár, aminek a helyét a tiszta levegő és tiszta forrásvíz alapján jelölték ki. Államosítás után FORTE lett az új neve. A régi vezetőket gyorsan lecserélték, és sok selejtet gyártottak. Ehhez a selejthez olcsón hozzá lehetett jutni. Volt közte használhatatlan, de használható is. Akinek nem volt fontos, hogy az éppen elkészített kép biztosan jó legyen, jól járt vele. Apai örökségként maradt rám egy Kodak fényképezőgép (No. 2 cartridge Hawkeye model B) a század elejéről, ami tulajdonképpen csak egy egyszerű, egymásba csúsztatható kartondoboz némi fával, fémmel, az elején egy lencsével és két kukucs-kálónyílással, amin a filmre kerülő képet be lehetett állítani álló vagy fekvő képként. Expozálni egy kallantyú elfordításával lehet. Ha egy pöcköt kihúzzunk, akkor a rekesz nyitva marad, amíg a kallantyút vissza nem húzzuk. 6 × 9 cm-es tekercsfilmet lehet belefűzni és kézzel továbbtekerni, amíg hátul egy kis vörös ablakon a következő, a film védőpapírján lévő szám meg nem jelenik. Hát ezzel kezdtem el fotózni. A filmet és a papírképet egyaránt saját magam hívtam elő konyhai tálban. Egyéb eszköz híján csak másoltam. Igaz ugyan, hogy bélyeggyűjtő lencse és vimesdoboz felhasználásával „nagyítógépet” eszközöltem, de a gyenge eredmény miatt ezzel felhagytam.

Az első komoly gépet egyetemista koromban kaptam nagybátyámtól, aki még a II. világháború előtt vette. Ez egy Zeiss Ikon Contax gép volt, 1:2,8-as lencsével, ezredmásodperces (!) idővel, 60 cm-től végtelenig állítható

távolsággal. Hátránya, hogy speciál filmkazetta való hozzá, és tekintélyes a súlya. Mivel ez már 24 × 36 mm-es filmmel dolgozik, mindenképpen nagyítani kellett a képeket, amit különböző intézetekben, klinikákon oldottam meg. Tudásom bővítésére – többek közt – fotószabadegyetemre is jártam.

Az egyetem elvégzése után az OVSZ sebészeti osztályára kerültem, ahol hamarosan felvettem a kapcsolatot az intézet fotósával, és értem, hogy éjszaka használhassam a fotólabort. Az intézet tudományos igazgatóhelyettese volt Gerendás Mihály akadémikus, aki egyébként az Aesculap fotóklub elnöke is volt. Megmutattam neki néhány képemet, hívott a klubba, így beléptem oda. Ekkor már nőt voltam, és szívesebben használtam feleségem harmonikás Beltica gépét, amihez nem kell átöltöztetni a filmet, és a nézőke képe is állítható távolságnak megfelelően, továbbá a Contax zárszerkezete ismételtlen meghibásodott. Feleségemnek volt egy szerényebb minőségű nagyítógépe, így otthon is tudtam papírképeket készíteni kisfilmről. Kiállítási képek készítéséhez azonban nagyobb filmméret kell, ezért vettem egy kétaknás Flexaret 6 × 6 cm-es fényképezőgépet, ami a Rolleiflex „koppintása”. Kiállítási képeim javát ezzel készítettem. Következő gépeim: Exa, Chinon, Canon, amelyekkel már színes képeket, de főleg diákat készítettem. Minőségi laborálásuk házilag lehetetlen. Most pedig már egy kis digitális Nikon (Coolpix 5400) fényképezőgéppel dolgozom. Utóbbival készített kedvenc képeim közül mutatok be most egyet.

DR. VOGT FERENC

Túnódés

Dr. Vogt Ferenc felvétele (1965)